

политическото си късогледство той непомогналъ на Арсланъ Бей и само слѣдъ неговата пропастъ излѣзълъ открито срѣщу Решидъ Паша. Съ многобройни арнаутски пълчища завзелъ Охридъ и Прилѣпъ. Негови съюзници били началниците на Скопие и Велесъ и на други по-дребни мѣста. Той ималъ сѣщо така въ Битоля съмисленици, дѣто Рашидъ Паша стоялъ съ малка редовна войска. Край Прилѣпъ станали кървави стражения между турцитѣ и арнаутитѣ. Мустафа Паша билъ надвитъ и потърсилъ спасение въ Шкодра. Обсаденъ и тамъ той се прѣдалъ на турцитѣ.¹⁾

Съ това арнаутската сила била сломена и арнаутското влияние въ западна Македония извънредно ослабнало. Турцитѣ прѣслѣдвали арнаутитѣ на всѣдѣ и помогнали за очистиането на българскитѣ земи отъ тѣхъ. Благодарение на тия събития било спрѣно арнаутското нахлуване въ Охридската Котловина и въ Прѣспа. Българитѣ съ радостъ посрѣщнали побѣдитѣ на великия везиръ, който се държалъ добръ спрѣмо християнскитѣ общини. Много албански първенци въ Скопие, Тетово, Охридъ и Битоля или погинали, или избѣгали въ Албания.

Послѣдни арнаутски движения, които иматъ влияние върху български земи на западна Македония ставатъ въ Дебъръ. Прѣзъ 1839 год. тамъ се повдигна срѣщу турското правителство *Дилитъ Бегъ*, побѣденъ много бързо отъ турскитѣ редовни войски²⁾. По-късно въ гр. Дебъръ ставатъ чести смущения, отъ които най-сериозни подиръ Руско-турската война. Турцитѣ ги усмиряли ту съ сила, ту съ хитрини. Тѣ причиняватъ въ оня край голѣми пакости на българското население и го принуждаватъ къмъ постоянно изселянье. Прѣзъ 1899 год. станаха нови арнаутски нахлувания отъ Малисория въ Дебъръ, които силно разориха българскитѣ села тамъ. По други мѣста въ Македония само отъ врѣме до врѣме се прѣселяли арнаутски родове, бѣгали отъ крѣвни отмѣщения изъ Албания. Такива прѣселяния ставатъ и досега. Плодороднитѣ низини на Македония много мамятъ арнаутитѣ отъ планинистата и безродна Албания. Само воинската тежба, на която се подлагатъ, когато дойдатъ въ питомнитѣ поля, ги възпира отъ по-бройни прѣселяния. Арнаутитѣ немогатъ да понесатъ дисциплината на турската армия и иматъ голѣма омраза къмъ редовната военна служба.

Непотурчениитѣ арнаути, особно въ источнитѣ области на Албания, били много злѣ изложени въ врѣме на всички послѣдни

¹⁾ Urquhart, Der geist der Orient, II. 227—236.

²⁾ Охридски лѣтописни бѣлѣжки, 32.